
Vladivojna La Chia: „Chápu, že jsou ze mne lidé trochu zmatení“

PŘIPRAVIL: ROMAN JIREŠ

Držitelka nominace na Českého lva za hudbu k filmu 8 hlav šílenství může mít oprávněný pocit, že neví, kde jí stojí její vlastní hlava. Už na začátku března totiž vyrazila se svým pětičlenným 4Triem na jarní turné. Čtyřiatřicetiletá zpěvačka, skladatelka a výtvarnice na něj zve i zajímavým videoklipem, který vznikl na novou verzi písně Já, Anna Alexandrovna z alba inspirovaného filmem 8 hlav šílenství v režii mladé talentované režisérky a studentky FAMU Anežky Horové. Vedle trutnovského Uffa Vladivojna vystoupí 6. dubna v pražském Jazz Docku, 19. dubna v Coolturu v Ostravě, 24. dubna v Huse na provázku v Brně a 25. dubna v hodonínském Kulturním domě. Díky hudbě pro film Marty Novákové 8 hlav šílenství, který vypráví příběh neznámé ruské básnířky Anny Barkovové, představované Anetou Langerovou, je Vladivojna La Chia jednou z nominovaných v cenách Český lev. Zastupována OSA od 2003, v databázi má registrováno 150 hudebních děl.

Foto: Helena Kadlčíková

Samotný film přes poměrně rozpačité divácké přijetí již získal Cenu filmové kritiky za výtvarnou koncepci a nominaci na Cenu za vynikající kameramanské filmové dílo v Cenách Asociace českých kameramanů. „Mě ten film baví i tím, že je jiný než všechno, co tu doposud vzniklo. Natolik mě to celé dění kolem postavy Anny Barkovové inspirovalo, že jsem vedle hudby pro film složila také samostatné album,“ uvedla ostravská rodačka, která akustickou verzí písně *Já, Anna Alexandrovna*, kterou na albu nazpívala Lucie Bílá, přearanžovala pro své pětičlenné 4Trio.

„Je to vlastně strašně vtipný proces. Nejdřív jsem složila hudbu k filmu, pak jsem tu filmovou hudbu přearanžovala do samostatných písní na básně Barkovové, a abychom je mohli hrát s mou kapelou živě, bylo třeba je zase posunout a přiblížit našemu nástrojovému obsazení. Některé písně tedy mají nový rozměr a mně se to tak

zalíbilo, že jsem se rozhodla konkrétně na písničku *Já, Anna Alexandrovna* natočit rovnou i klip. Ten představuje celé mé 4Trio v neaktuálnější formě a zvuku,“ vysvětluje Vladivojna.

Originální tvorbu Barkovové poznala Vladivojna až díky filmu, zpočátku ji prý její básně příliš neuchvátily, daleko více ji zaujal život ženy, která strávila přes dvacet let života v sovětských lágrech a ve vyhnanství. Mohlo by se zdát, že účast na filmu *8 hlav šílenství* je krokem kontroverzně vnímané Vladivojny k širšímu publiku. „Takhle úplně to nevnímám, protože předtím jsem skládala hudbu pro seriál *Až po uši*, který je pro širší publikum daleko více než film *8 hlav šílenství*. Dělán věci od mainstreamu až po underground, pokud mě to baví a má to pro mě logiku,“ sděluje.

NOMINACE I ZA NEVINNOST

Pro filmovou muziku objevil Vladivojnu režisér Jan Hřebejk, který ji v roce 2011 oslovil, aby mu složila hudbu k filmu *Nevinnost*. Za ni byla nakonec nominována na Českého lva a Ceny české filmové kritiky. K filmu vyšel i stejnojmenný soundtrack. V roce 2014 složila hudbu pro seriál HBO *Až po uši*, který opět režíroval Hřebejk. „Honza Hřebejk se mi ozval na základě poslechu mé první sólové desky *Tajemství Lotopu*. Už předtím jsem toužila dělat filmovou muziku, takže když přišla nabídka, byla jsem připravená,“ uvádí hudebnice, která dále složila také hudbu pro dokumenty České televize *Escape to Maledivy* filmaře podmořského světa Libora Špačka, *Dopisy od Karla Čapka* Ondřeje Kepky nebo třídílný cyklus *Čechoslováci v gulagu* Marty Novákové.

Oproti její sólové tvorbě má podle Vladivojny filmová muzika určité manitely, které vychází z nálady scény

Už předtím jsem toužila
dělat filmovou muziku,
takže když přišla tahle
nabídka, byla jsem
připravená.

Foto: Helena Kadlíková

Foto: archiv Vladivojny La Chia

a zadání režiséra. Respektuje přitom, že režiséři chtějí mít často ve střížně dřívě hudbu než obraz, aby je to inspirovalo. „V sólové tvorbě je pro mě čím dál důležitější text, protože hudba může mít více poloh, aniž by ztratila svůj půvab. S textem mi to přijde složitější,“ podotýká.

Vladivojna složila hudbu také pro divadelní představení, například pro inscenaci Natálie Kocábové WTF v hlavní roli s Terezou Brodskou. Její písně však z rozhlasu neslyšíme. „Rádiový pop je děsivý, málokdy mě něco osloví jako třeba naposledy duet Davida Stypky s Ewou Farnou Dobré ráno, milá. Už jsem však na tu šílenou rádiovou dramaturgii rezignovala. Rozvíjení vnitřního života holt není na pořadu dne,“ konstatuje.

OD PUNKU K OPEŘE

Svoji první kapelu založila Vladivojna

už v devíti letech. Později působila v dětském sboru Vagínka Studénka punkové skupiny Buřinky II, od 14 let byla sólovou zpěvačkou v ostravských punkových kapelách a v šestnácti byla členkou dívčí beatové skupiny Kočičí čiči. V roce 2002 stála u zrodu psychedelie rockové kapely Banana. S ní v letech 2003 až 2006 vydala úspěšná alba Banana, Trip a Jungle. Banana si také zahrála před Marilynem Mansonem, Scorpions nebo Richardem Müllerem a absolvovala turné s finskou skupinou Waltari. „Banana byla specifická – extravagantní a trošku šílená. Vydali jsme tři alba a na ta dvě poslední jsem pyšná i po těch letech. Někomu se to líbilo, ale někdo mě považoval za totálního hysterika. Ta rozporuplnost se od té doby se mnou táhne. Je škoda, že Banana skončila, ale nikdy jsem nezažila tak ohromné vnitřní napětí v jedné kapele. Jiskřilo to

tam v dobrém i špatném. V mých současných kapelách Vladivojsko a 4Trio panují úplně jiné vztahy, je to hodně rodinné. Do podobného pohodového stadia se Banana nikdy nedostala,“ srovnává Vladivojna.

Když v roce 2009 vydala své první sólové album Tajemství Lotopu, překvapila na něm klidnější polohou hudby, které dominuje violoncello, akustické kytary a spíše komorně znějící elektronika. Velkou pozornost také věnuje osobním poetickým textům. „Tu hudbu jsem skládala doma už v době, kdy jsem ještě byla členkou Banany. Šla jsem do jiných světů, skládala jsem sama, a tím pádem se má muzika stala daleko intimnější, než kdybychom ji tvořili ve zkušebně v rockovém nástrojovém obsazení,“ vysvětluje.

Tvorba Vladivojny však zůstala nadále velmi rozmanitá. Například její třetí sólové album Šraf z roku

→

Vím, že
potřebuji
tvůrčí
svobodu,
aby mě to
dlouhodobě
bavilo. To
znamená
nezacyklit
se v jednom
stylu.

Foto: Helena Kadlíková

2013 bylo postaveno na výraznějších beatech a progresivnější elektronice. O dva roky později pak založila metalovou kapelu Vladivojsko, se kterou vydala album *Hořící hlavy*. „Vladivojsko mi pomáhá vykřičet ze sebe všechny běsy. Zároveň to je o velké nadsázce a humoru. Nechávám teď Vladivojsko žít svým životem, netlačím moc na pilu, takže zas tak často nehrajeme, ale když už je koncert, tak to stojí za to!“

Vladivojna si uvědomuje, že její tvorbu není lehké uchopit a mnozí lidé ji mají zaškatulkovanou jako kontroverzní a provokativní umělkyni. „Dělám scénickou hudbu, techno, metal, skoro něco jako folk... Zajímají mě komplikovanější věci, třeba opera. Mám pochopení pro to, že jsou ze mě lidé trochu zmatení. Jestli mě chce někdo skutečně poznat, musí tomu věnovat čas a proposlouchat se,“ uvádí.

Své čtvrté sólové album *Tajemství (s)prostěradel* v roce 2014 Vladivojna celé složila a nahrála na jednom opuštěném statku na Vysočině. „Musela jsem se naučit absolutní soběstačnosti, abych si prostě mohla muziku dělat nezávisle na ostatních a abych se jí uživila. Takže jsem zkrátka skladatel, textař, interpret, producent a manažer v jednom,“ konstatuje.

NEZACYKLIT SE V JEDNOM STYLU

V Ostravě Vladivojna vystudovala volnou a užitou grafiku na SUŠ a absolvovala v intermediálním ateliéru Petra Lysáčka na Ostravské univerzitě. Má za sebou řadu samostatných výstav a ke každému CD ručně namalovala obal akvarelem. Ke svému druhému sólovému albu *Bohémy* napsala a ilustrovala fantaskní knížku *Vladibajky*. Ke kompilačnímu albu *Musica Scenica vol. 1* s hudbou ke třem divadelním představením Divadla Rokoko (*Molly Sweeney*, *A voda stoupá a Burundanga*) malovala ručně obaly stříbrným fixem na černý papír. Řadí se tak k muzikantům spojujícím muziku s výtvarným projevem, jakými jsou například Milan Cais z Tata Bojs, Jaromír 99, Kitchen nebo Petr Nikl. „Asi je to o kreativním citění, když někdo dokáže něco sdělit

Ledový hrot

Text: Vladivojna La Chia

V zamrzlé krajině
buduji hráz,
buduji skrýš,
buduji past.
Pro tebe,
za tebe,
pro nás.

Tak kde tě mám?

Lovím a zabíjím
divokou zvěř,
hlídám náš oheň,
vyhlídím tě.
Pod hřebeny,
pod stržemi
i pod lavinou.

V ledové krajině
nepřežiješ.
Já jsem tvá náruč,
sáně i meč.
Pro tebe,
za tebe,
pro nás.

Tak kde tě mám?

výtvarným způsobem, má to blízko i k hudebnímu vyjádření. Výhoda je, že si udělám obaly k mým sólovým deskám, plakáty a natočila jsem si řadu klipů,“ míní Vladivojna.

S kapelou Banana vystoupila Vladivojna na prvním ročníku tehdy ještě neznámého festivalu Colours of Ostrava. Zatímco ten je dnes jednou z nejznámějších a nejprestižnějších akcí v republice, Vladivojnu na velkých festivalech příliš nevidíme. „Není to snadné. Pokud hrají se svým pětičlenným 4-Triem, tak potřebuji lepší

technické zázemí a zvukovku nad 30 minut, což všude neposkytnou. Vladivojsko je na festivaly vhodnější, ale není moc známé. Obecně někteří dramaturgové tápou, co si mají pod mým jménem představit, a trochu se bojí. Tak tomu bylo i v případě Vaška Müllera z Hradeckého slunovratu. Poté co nás však naživo viděl, se do nás zamíloval. (smích) Cítím, že se to všechno mění k lepšímu, a jsem za to moc šťastná. Letos budeme hrát v Lokti nebo na Colours of Ostrava, kde jsem nebyla sedm let.“

Ve své kariéře má Vladivojna jasno a rozhodně nečeká, že by se stala všeobecně známou a populární umělkyní. „Musela jsem být k sobě naprosto upřímná, abych nasměrovala svoji cestu správným směrem. Víím, že potřebuji tvůrčí svobodu, aby mě to dlouhodobě bavilo. To znamená nezacyklit se v jednom stylu. Občas mám samozřejmě pochybnosti a propadnu krátkodobé skepsi, ale dělám to, co jsem vždy toužila dělat. Vedle skládání muziky jsem si vyzkoušela i produkci na projektu *8 hlav šílenství*. Ale nedokázala bych ji asi dělat tak široce jako třeba Boris Carloff nebo Armin Effenberger. Takový typ producenta asi nejsem,“ sděluje Vladivojna, která na hudbě k filmu o Barkovově pracovala s Anetou Langerovou nebo Lucíí Bílou. „Obě byly naprosto profesionální a daleko připravenější než umělci z alternativních světů,“ uvádí.

Ostravu vyměnila Vladivojna v současné době za Prahu, ale na své rodiště a jeho svérázné hospody nedá do dnes dopustit. A než pražské kavárny má raději ostravské čtyřky.

„Do Prahy jsem odešla, protože jsem se zamílovala a těšila se na nové výzvy, ale celý život tady být nechci. Mám tady zázemí, ale nejšťastnější bych byla na menším městě. Večírky mě nebaví, cítím se dobře tam, kde můžu pracovat a po práci se projít bez davů lidí,“ dodává. ☒